

Kim Moelands: 'Grenzeloos.' Het cadeau van het leven. Uitgeverij The House of Books, Vianen/Antwerpen 2012. ISBN 9789044332766 (Longaandoeningen/Cystic Fybrose/ED/1) Zie ook: www.thehouseofbooks.com en www.kimmoelands.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Grenzeloos is de opvolger van het boek *Ademloos* waarin Kim Moelands schreef over leven met Cystic Fybrose en haar vorige grote liefde Ron die ook Cystic Fybrose had en stierf. In *Grenzeloos* beschrijft zij op 302 pagina's hoe zijzelf verder leefde met Cystic Fybrose en twee nieuwe donorlongen kreeg. Kim strijdt al jaren voor invoering van een ander donorsysteem in Nederland waarbij iedereen donor is tenzij je nee zegt. Vlot geschreven, met enige gedichten en citaten uit liederen die haar hebben geïnspireerd. Met een gratis download van een muzieknummer dat voor Kim heel veel betekent en een donorinschrijfformulier.

Over de schrijfster: Kim Moelands (1975) werd geboren in Goirle. Zij is auteur, journaliste en recensente en heeft Cystic Fybrose. Gedurende het schrijven van haar eerste boek belandde Kim twee maal in het ziekenhuis, onder meer met een longinfectie. Zij woonde tot 2005 samen met Ron (1971), die ook Cystic Fybrose had en toen stierf. Zij ontmoette Jan in 2009, met wie ze trouwde. Samen met Jan en hond Balou woont zij in Amsterdam. Jan is haar steun en toeverlaat en was dat ook gedurende de periode naar de transplantatie toe en daarna.

Korte beschrijving: Kim Moelands debuteerde in 2008 met 'Ademloos', een autobiografische roman over Rons lijden, zijn dood, haar eigen worsteling met Cystic Fibrosis (taaislijmziekte) en de moeilijke tijd na Rons dood. In dit boek beschrijft ze hoe haar longen steeds slechter werden en ze zelf bijna dood ging.

Kim kreeg steeds minder lucht, lopen gaat moeizaam, ze moest constant zuurstof bij zich hebben, kon steeds een klaplong krijgen en kreeg een klaplong die maar niet over wilde gaan. Regelmatig belandde ze in een ziekenhuis totdat ze er tenslotte langdurig opgenomen moest worden en transplantatie van longen noodzakelijk werd om te kunnen overleven.

Aanvankelijk kwam Kim op de Nederlandse donorlijst, vervolgens op de Europese, omdat er meer haast geboden was bij een transplantatie, wilde ze het overleven. Kim kreeg nieuwe longen en een nieuw leven waarvoor ze haar donor nog steeds dankbaar is. Ze beschrijft al deze fasen uitgebreid.

Ook over de tijd na de transplantatie en de revalidatie schrijft ze, omdat dan leven niet meteen vanzelfsprekend is, afstotingsgevaar dreigt en pijntjes en klachten blijven bestaan. Maar Kim kreeg lucht terug en beschrijft hoe haar leven veranderde door de transplantatie, hoe ze meer vrijheden kreeg en kon genieten van haar leven met nieuwe longen. Gedurende al die tijd werd zijn enorm gesteund door Jan, haar nieuwe liefde met wie zij ook trouwde.

Wat viel op: -Hoe lang Kim heeft moeten wachten op donorlongen en dat in die tijd de dood soms wel erg dichtbij kwam.

-Hoe ingewikkeld het systeem van wachtlijsten is. Kim koos uiteindelijk voor de internationale wachtlijst, een wachtlijst waar je niet zomaar opkomt, maar die kennelijk ook voordelen en nadelen heeft. Jan heeft onderzoek gedaan naar die voor- en nadelen en ook een vriend die al donorlongen had werd om informatie gevraagd.

-Dat het leven mét donorlongen fijn is, maar niet zonder pijntjes en problemen.

-Dat naar Kim, die toch heel veel ervaring met haar ziekte heeft regelmatig niet werd geluisterd door de hulpverlening.

Citaten: Pag. 59: ‘Je hebt inderdaad een ernstige klaplong. Je hele rechterlong is ingezakt en functioneert niet meer. We gaan nu direct een drain inbrengen om de lucht die zich in je borstholte heeft opgehoopt en je long in elkaar drukt te kunnen afvoeren.’

Pag. 73: ‘Het zijn dezelfde doekjes waarmee ik Ron vijf jaar geleden waste op de IC. Ze ruiken nog steeds naar Zwitsal. Met gemengde gevoelens denk ik terug aan die tijd. Nu ben ik zelf ‘Ron’ en Jan speelt de ‘Kim.’

Pag. 77: ‘Een van mijn favoriete afdelingsartsen, dokter D, staat naast mijn bed. Ik vind hem geweldig omdat hij me ziet als mens en drukte nooit als excuus gebruikt voor het niet hoeven nakomen van eerder gemaakte afspraken.’

Pag. 79: ‘Vijf minuten later komt hij mijn kamer weer binnen met een verklaring. ‘De hematoloog had geen zin om bij je langs te gaan, drukte en zo. Hij vond een beenmergpunctie makkelijker. (...) ‘Ik heb de hematoloog gesproken bij wie je een paar jaar geleden bent geweest en de onderzoeken die noodzakelijk zijn, kunnen ook via een DNA-test in je bloed gedaan worden.’ (...) ‘En wat nou als ik niet zo resoluut had geweigerd gisteren!’

Pag. 108: ‘Hopelijk heb ik over twee weken nieuwe longen...’ Hij leest de wanhoop in mijn ogen.’

Pag. 151: ‘Hoewel de voorwaarden uiteindelijk met veel moeite zeker gesteld waren, kwamen we na veel wikken en wegen uiteindelijk toch uit op een vette NEE. De kans dat de internationale wachtlijst iets zou gaan opleveren was niet groter dan onze behoefte om mijn kwaliteit van leven zo hoog mogelijk te houden.’

Pag. 157: ‘Jan heeft me weer gered,’ fluister ik. ‘Die jongen is een engel,’ zegt mijn moeder. ‘Die slaapt ons er allemaal doorheen met zijn onverwoestbare optimisme.’

‘Als ik nieuwe longen heb, ga ik op een cursus kleien en boetseer ik eigenhandig een standbeeld voor hem,’ zeg ik plechtig. Ons onderwerp van gesprek komt binnen.

Pag. 200: ‘De buis wordt eruit gehaald. (...) Twee verpleegsters verlossen haar van de vervelende buis in haar keel. Ik slik. Dan het allermooiste moment. Haar buik rijst, haar longen zuigen zich vol lucht.’

Pag. 222: ‘Wat een geluk. Dank je, dank je, lieve donor!’

Pag. 247-248: ‘Ik was er vast van overtuigd dat ik alles zou kunnen, dat alles vanzelf zou gaan. Dat ik nooit meer moe zou zijn, dag en nacht door kon gaan als het moest na de transplantatie. Dat ik nooit meer pijn zou hebben, dat ik de medische mallemol een zwieper de andere kant op kon geven. Niets van dit alles blijkt waar te zijn.

Recensies/extra: Zie ook: <http://www.kimmoelands.nl/uit-de-pers> (diverse recensies en filmpjes)

Bol.com: 14 januari 2012 | Door: analetter : ‘(...) In een bondige, prettige stijl schrijft Kim over de moeizame weg die zij moet gaan, over de vele tegenslagen, de spanning, onzekerheid en angst rondom de orgaandonatie en over de tegenvallers en teleurstellingen tijdens haar eerste herstelperiode. Ondanks het zware onderwerp is het een erg leesbaar boek, waarin de nodige humor niet ontbreekt. Net als in Ademloos is Kim ook in *Grenzeloos* kritisch naar de zorg die zij in de medische wereld ondervindt. Zo beschrijft zij dat een verpleegkundige vijf keer een intake-gesprek onderbreekt, waarvan één keer om tussendoor te gaan lunchen. Helemaal ongelooflijk is het dat een ambulancechauffeuse, met Kim op weg naar het ziekenhuis voor de transplantatie, onderweg volkomen onnodig voor oponthoud zorgt. (...) Met dit boek doet Kim Moelands ook een oproep aan iedereen om orgaandonor te worden en er wordt zelfs een donorformulier meegeleverd. (...)’

30 maart 2012 | Door: aardgravin: 'Het eerdere boek 'Ademloos' heb ik in een adem uitgelezen, zo mooi, ontroerend, eerlijk, dapper en herkenbaar.

Dit boek, 'Grenzeloos' heb ik bewaard totdat ikzelf wist dat ik na de screening voor longtransplantatie groen licht kreeg, eerder durfde ik er niet aan te beginnen. De manier waarop Kim haar weg voor en na de transplantatie omschrijft is aangrijpend en ontroerend mooi!

25 maart 2012 Door: Harriette1970: 'Om in haar stijl van titels te blijven (ademloos, weerloos en grenzeloos) deze titel. (...) Haar schrijfstijl leest lekker weg, ik werd telkens in haar beleving meegezogen, in beide boeken.

Omdat ik in een ziekenhuis werk voelde ik ook hier en daar plaatsvervangende schaamte om de onnadenkende, botte manier van doen door sommige "collega's".

Ik begrijp dat je in elk vak een soort van "beroepsblindheid" kunt ontwikkelen maar de voorbeelden die ik las in haar boeken maken dat ik deze twee boeken eigenlijk verplichte kost vind voor alle mensen die in de zorg werken....

Om een lang verhaal kort te maken. Een aanrader!'